

му ржце, изви ги назадъ и пхна надъ тѣхъ една примка отъ вжжето. Следъ туй притисна Аго къмъ дирека и взе да го омотава съ вжжето.

— Е... бай Василе... Какво правишъ? — говорѣше Аго и все мислѣше, че е на шега. Като се видѣ омотанъ и здраво привързанъ къмъ дирека, той се разсърди, напъна се да се освободи и лицето му се напълни съ кръвъ.

— Ще те оставя да ме срамишъ предъ хората, тѣй ли? — каза му Василь отъ вратата. — Стой сега тука!

Задъ себе си Василь чу задавенитѣ викове на Аго, но не се и обърна. Съ пѣсни, съ провиквания, каруцитѣ на сватбаритѣ напълниха двора на чифлика.

Всичко стана както му е реда. Гощаваха се, пиха. После плакаха, когато изпращаха булката. Василена се качи на една кола, зълвитѣ настрадаха при нея и запѣха. И по сжщия пжтъ, по който бѣха дошли, каруцитѣ като черни бубулечки се проточиха изъ бѣлото поле.

Василь гледа нѣкое време следъ тѣхъ. Следъ туй погледътъ му падна върху саята и си спомни за Аго. Съ бързи крачки той се отправи нататъкъ. Намѣри Аго притихналъ, не подигна очи, не го погледна. Василь го отвърза, Аго го изпревари и притича навънъ. Най-напредъ той тръгна къмъ чифлика, видѣ, че всички стоя-